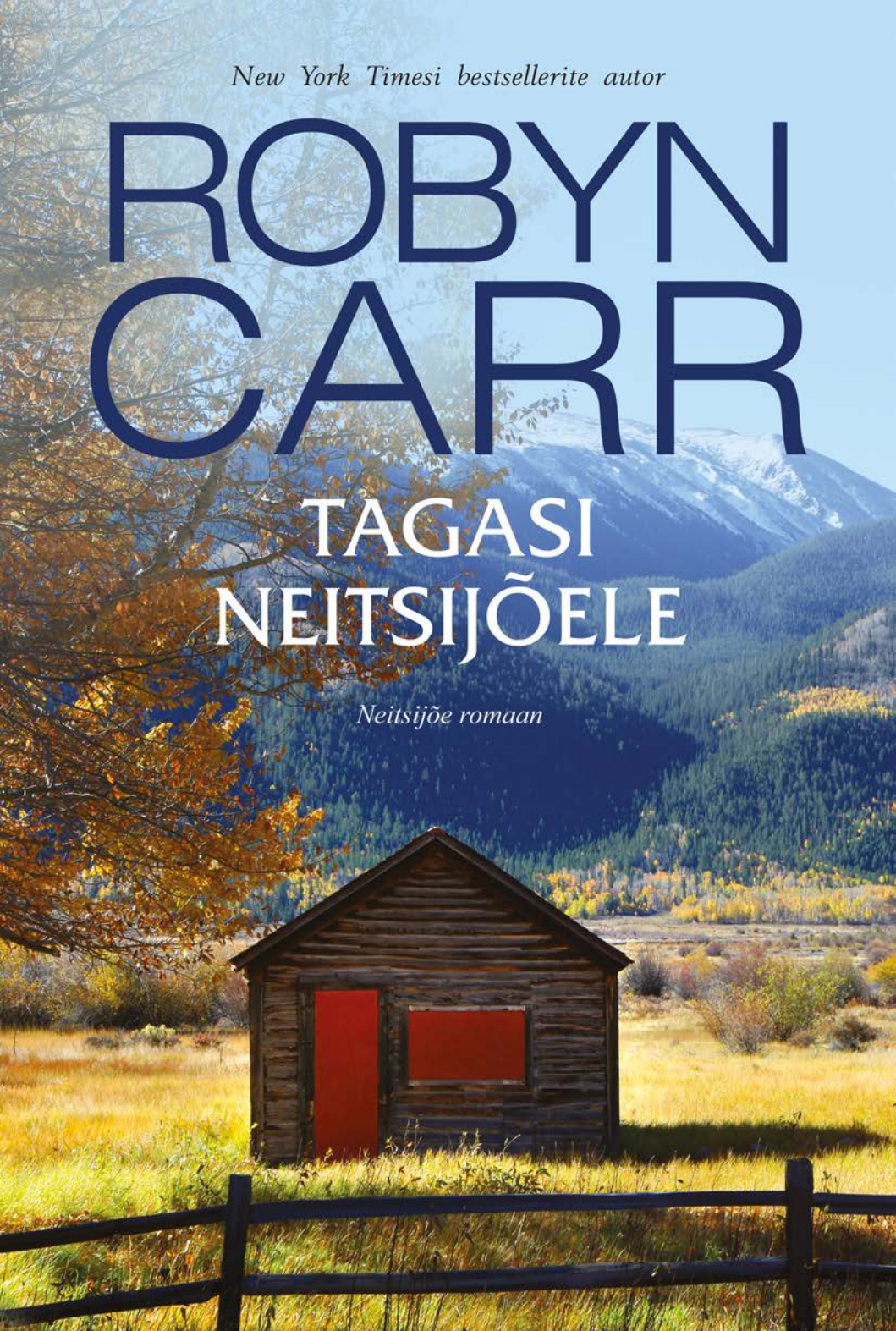

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

TAGASI NEITSIJÕELE

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Return to Virgin River
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03424523
ISBN 978-9949-87-050-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Armastusega Melanie Starkile
ja kalli Cindy Stark Stoeckeli mälestuseks.*

ESIMENE PEATÜKK

Kaylee Sloanil kulus kolm päeva, et sõita Californiast Newportist Humboldti maakonda. Ta oleks jõudnud kohale ka veidi rohkem kui päevaga, kuid ei hakanud isegi proovima. Teel külastas ta paari sõpra – San Luis Obispos elavat Michelle'i ja Bodega Bays elavat Janette'i. Jah, nad olid olnud lapsepõlvest saadik tema armsad sõbrad, ehkki kuulusid tegelikult tema surnud emale. Vähe sellest, et sõbratarid pakkusid pikale sõidule meeldivat vaheldust, vajas Kaylee hädasti nende hoolitsust.

Ta oli suundumas kuueks kuuks põhja poole mägedesse, et kirjatööd teha. Ta oli pakkinud kaasa võimalikult palju asju ja üürinud vanadelt peretuttavatelt Humboldti maakonnas maja. Sellele lähim asula oli eraldatud Neitsijõe väikelinn, mida ta tundis üksnes ähmaselt. Ta oli mägimajakeses ennegi viibinud: kaks korda koos emaga ja kaks korda üksi. Seal puudusid iga-sugused segavad tegurid. Kaylee oli põnevuskirjanik, keda ootas raamatu käsikirja esitamise lõpptähtaeg. Möödunud aasta jooksul oli kirjatöö ema hääbuva tervise ja surma tõttu edenenud aeglaselt ja visalt.

Mida rohkem Kaylee Bodega Bayst põhja poole sõitis, seda rohkem talle maastik muljet avaldas. See oli just nii rahustav,

nagu ta mäletas. Sekvoiad olid majesteetlikud, mäed lopsakad ja rohelistes, taevas külluslikult sinine ning ookean üüratult suur. Kayleele, kelle kodu oli Newport Beachil, polnud ookean võõras, aga millised puud! Need olid hiiglaslikud ja võimsad.

Neitsijõe maja kuulus ema kunagistele sõpradele – Geraldile ja Bonniele. Abielupaar oli seda üle kolmekümne aasta suvilana kasutanud. Kui Kaylee mainis Bonniele, et tahaks kuhugi ära sõita, keskkonda vahetada ja pääseda pidevast ema surma meenutamisest, pakkus Bonnie talle võimalust maja kasutada.

„Meie pere lõpetab seal käimise pärast juulikuud,“ selgitas Bonnie. „Vaevalt keegi sügisel sinna läheb. Kui just paar last ei taha oma peredega pikka nädalavahetust veeta, aga see on küsitav.“

Sellega polnud Kayleel probleemi. Ta oli Templetonide lastega üpris lähedane. Ta oli kogu elu kõiki nelja last tundnud. Ning ta teadis, et maja on avar, kutsuv, soe ja mugav. Seal oli ohtralt nahkmööblit, pehmeid tekke, dekoratiivpatju ja pikakarvalisi kohevaid vaipu suure kivikamina ümber. Ja terrass oli täiuslik. Sealt avanesid erakordsed vaated mägedele ja orgudele ning läänekaare oivalistele päikeseloojangutele. Muutuvad sügisevärvid töötasid ta jalust rabada.

Kaylee vajas Newport Beachist hädasti puhkust ja võimalust eralduda, sundimaks end kirjutama raamatut, mis pidi lepingu järgi peagi valmis saama. Elu ema majas oli liiga ränk ja pikendas leina. Kayleele tundus, et ta peab puhtalt lehelst alustamiseks ümberkorraldusi tegema.

Ta oli sirgunud ainukese lapsena. Tema vanemad kolisid lahku, kui ta oli viieaastane, ja lahutasid abielu, kui ta oli kuuene. Pärast paari aasta möödumist oli isa temaga väga vähe suhelnud ja käitunud pigem nagu juhututtav, mitte lapsevanem. Isa oli uue naise võtnud ja veel lapsi saanud, et hiljem uuesti ja uuesti lahutada. Kaylee arvates oli üksnes aja küsimus, millal isa neljanda naise võtab. Neil üksikutel kordadel, kui Kaylee isa järgmiste peredega kohtus, jäi ta viisakaks, ent ükskõikseks. Ta ei suut-

nud mõista, kuidas isa oli võinud vahetada tema nii imelise ema, Meredithi, nii viletsate asendajate vastu. Kaylee ei saanud isa, tema uute naiste ega lastega kunagi lähedaseks. Tegelikult polnudki isa temaga eriti ühendust võtnud, välja arvatud viimasel ajal. Kaylee ema haigus paistis isa mingil määral ehmatavat. Jäi lausa mulje, nagu oleks ta äkitselt hakanud huvituma perest, kelle oli väga ammu hüljanud. Pärast Meredithi surma kasvas Howard Sloani huvi veelgi suuremaks.

Meredith oli olnud Kaylee elus imeliselt püsiv nähtus. Nad olid elanud kahekesi ja Kaylee lapsepõlv oli õnneküllane ning üdini normaalne. Ema oli olnud talle kõik: parim sõber, kaitsja, ergutaja ja iidol. Ent siis diagnoositi Meredithil kopsuvähk, olgugi et ta polnud eales suitsetanud, asbestiga kokku puutunud ega ohtlikus keskkonnas töötanud. Arstid pidasid tema taastumise ja ellujäämisvõimalust suurepäraseks. Kõik arvasid, et ta tuleb haigusest võidukalt välja, kuid eksisid. Meredith suri kuus kuud pärast diagnoosi saamist.

Kaylee vajus sügavasse masendusse. Kuus kuud kestnud ravi-kuuri ja Meredithi surmale järgnenud kuue kuu jooksul polnud ta sõnagi kirjutanud. Ta oli põnevusromaanide autorina üpris tuntud. Ta polnud rikas ega kuulus, kuid teda tunti kirjanike ja raamatukoguhoidjate seas ning raamatuklubides. Tal õnnestus teenida väärikat palka ja ta oli selle nimel kõvasti vaeva näinud. Tema kirjastaja oli väga mõistev ja toetav, andis talle korduvalt tähtajapikendust ja pakkus igakülgselt abi. Kuid Kaylee teadis, et säärane kannatlikkus ei kesta igavesti ja kirjastus ei saa raamatu avaldamist plaanida, kui autor ei suuda isegi käsikirja valmis saada. Tema karjäär oli punktis, kus paari aasta jooksul mitte ühegi raamatu ilmumine võis väga halvasti mõjuda. Just sellepärast vajus ta keskkonnamuutust ja oli otsustanud uuesti tööle asuda. Ta teadis, et see oluks ka ema soov. Meredith oli olnud oma tütre suurim fänn ja innukaim toetaja, ükskõik kas Kaylee üritas raamatut avaldada või käis uue kutiga kohtamas. Ema oli alati olemas olnud ja tema poole hoidnud.

Kaylee nuputas, kas ta sellest kaotusest eales toibub. Ta lootis, et kuus kuud mägedes aitab tal uut elu alustada, kuid ta ei teadnud, mida teha ema majaga, mis kuulus nüüd talle. Tema sõbratar Lucy Roark pakkus välja lahenduse. Lucy töötas üüripuhkemajade haldusfirmas. Kaylee läks temaga kokteilile ja Lucy uuris nagu möödaminnes: „Kas sa pole mõelnud oma maja mõneks kuuks välja üürida? Sellest saaks suurepärase lühiajalise üüri-maja. Võiksin sellega sinu eest tegelda. Meil on olemas koguni mandriteülene võrgustik, juhuks kui tahad mõneks kuuks ära sõita.“

„Ja kuidas see käib?“ oli Kaylee uurinud. „Kas panen lihtsalt ukсед lukku ja sõidan ära?“

„Harilikult pakivad meie majaomanikud oma asjad kokku. Newport Beachil otsitakse alatasa möbleeritud üüripindu.“

Kayleel ei kulunud palju aega, enne kui ta Templetonide mägimajakese üüripakkumise vastu võttis. Ta pidi neile lausa vägisi üüriraha andma. Nad oleksid talle selle tasuta loovutanud, kuna armastasid teda väga. Seejärel palkas Lucy meeskonna, kes Kaylee asjad kokku pakiks ja hoiule viiks. Juba see oli mitmes mõttes kasulik. Mõte mägedes redutamisest innustas Kayleed ja aitas asuda raske ülesande – ema asjade sorteerimise – kallale: anda ära kõik, mida ta ei soovinud alles jätta. Maja oli imekaunis – Meredith oli olnud sisekujundaja – ning sai suurpuhastuse, värske värvi- ja lakikihi abil esitlemisvalmis. Üks Lucy firmale teada olev abielupaar kibeles Kaylee maja kuueks kuuks üürile võtma, sest nende lapselapsed elasid selle lähedal. Kaylee loovutas maja rõõmuga jõuludeks neile. Jõuludele mõtlemine oli talle peaaegu väljakannatamatu. Emata tundusid pühad talumatud.

Kaylee oli umbes kaheksa-aastane, kui koos Meredithi ja Templetonidega esimest korda mõne nädala nende mägimajas veetis. Talle olid Bonnie ja Gerald nagu pereliikmed ning nende lapsed justkui tema nõod. Järgmise kahekümne kuue aasta jooksul oli Kaylee neil veel mitu korda külas käinud. Lähim linn oli väike ja seal ei pakutud erilisi teenusi. Kui ta viimati, kümme aastat tagasi,

seal viibis, leidis ta meeldiva üllatusena eest kellegi koju ehitatud grillbaari. Asulas ei häirinud Kayleed midagi ja ta koguni ootas ülejäänud suve ning sügist.

Nüüd palvetas ta mõttes, et suudaks asjad joonde ajada ja pärast kurba sündmust eluga edasi liikuda, nagu Meredith oleks soovinud. See mõte oli tundunud võimatuks. Ent ülesmäge sõites ja Fortunast möödudes, kui ta nägi suuri puid, tärkas temas esimest korda pika aja jooksul lootuskiir. See paik oli täis armsaid mälestusi, mis hakkasid taas elustuma. Ta oli mõelnud mägimajakesele täis vana portselani, värvilisi pleede ja tugevaid laudpõrandaid katvaid plüüsvaipu ning teadis, et see on täiuslik pelgupaik. Ta mäletas naeru, head sööki ja pikki jalutuskäike. Ta oli koos Geraldiga ja paari Templetoni lapsega jõest kala püüdnud.

Ta sõitis juhtnööri järgi, mida GPS ette siristas. Kitsas maantee kulges suurte puude varjus. Aeg-ajalt tekkis puude vahele tühimik ja päikesevalgus pimestas tema silmi. Eemalt paistis suitsusammas. Kaylee polnud metsatulekahjude ohule mõelnud ja lootis, et see ei toimu kusagil Templetonide maja lähedal.

Ta mäletas, et maja asus künkanõlval. Mida kauem ta sõitis, seda suuremaks kasvas tema soov end sisse seada ja kirjutama asuda. Harilikult õnnestus tal kirjatöö kõige paremini talvel, kui väljas oli nii pilvine, niiske ja külm, et oli põhjust kell kuus hommikul ahjus tuli süüdata ja veeta pikk päev toas kirjutades. Newporti talved olid enamasti pehmed ja päikesepaistelised, aga kui pimedad ja pilvised talvepäevad kätte jõudsid, puges Kaylee urgu ja süvenes oma loosse. Et praegu oli juba augustikuu, töötas ilm hakata mõne aja pärast muutuma. Varsti vahetavad puulehed värvi ja saabuvad õdusad kuud kamina ees.

Veel kahekümne minuti ja umbes viieteistkümne kilomeetri pärast jõudis ta kodumaanteele. Seal asusid üksikud eraldatud majad, kõik maanteest kõrgemal ja igapäev üpris pikk sissesõidutee. Ühes kohas märkas ta tuletõrjeautosid. Sissesõidutee oli kinni pargitud ja maanteele voolasid veenired. Teed ääristasid arvukad pikapid ja sissesõidutee lõpus kükitas maja – või õigemini selle

jäänused. Tuletõrjujad kerisid voolikuid kokku. Kahekorruselise maja üks külg oli söestunud ja leegid tundusid olevat seda ärklikende kaudu väljastpoolt noolinud.

„Vaesed inimesed!“ ütles Kaylee kuuldavalt.

Majaesist jalgteed ja terrassi jäänuseid ääristavad lilled olid maha tallatud ja üle ujutatud. Pori voolas ojadena ja maja ees seisis meestesalk.

„Sihtmärk jääb vasakule,“ teadustas GPS-seade.

Kaylee võttis hoo maha, peatas auto ja otsis pilguga teist maja. Aga seda polnud. Number postkastil tõi halvale uudisele kinnitust. Tema pelgupaik, tema mägivilla. Sellest oli järele jäänud suur hõõguv tuhahunnik.

„Oh kurat!“ pomises Kaylee.